

Arrest

nr. 55 111 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. COENEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Liberiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Monrovia. U behoort tot de Kpele-etnie. In 2005 – u was toen 15-16 jaar - werd u zwanger van uw toenmalige vriend, (O.B.). Uw vader eiste dat u met hem zou breken en wilde dat u het kind liet weghalen, maar u weigerde. Daarop takelde hij u zo erg toe dat u een operatie diende te ondergaan waarbij u het kind verloor. Uw vader wilde aanvankelijk niet dat u nog naar huis zou terugkeren, maar mits bemiddeling van uw moeder en vrienden, mocht u toch opnieuw bij uw ouders inwonen. Hij weigerde echter financiële steun om uw schoolkosten te vergoeden. Uw moeder hielp u hiermee gedurende een jaar, maar nadien werd ze ziek en kon ze u ook niet meer financieel steunen. In 2007 ontmoette u (E.), een Nigeriaanse vrouw, die bereid werd gevonden om u te sponsoren, zodat u verder naar school kon gaan. Na verloop van tijd had u ook seks met haar, niet uit vrije wil of omdat u lesbisch was, maar omdat u geld nodig had. In 2007

vertelde u uw moeder dat iemand u hielp met de betaling van uw schoolkosten, maar u gaf geen details over uw sponsor. In 2008 interpeleerde uw vader u over uw sponsor en zei dat hij gehoord had dat u een vriendin had. Hij dreigde ermee u naar de politie te brengen of u te zullen ombrengen als hij het met eigen ogen zou zien. Op 9 april 2009 zag hij hoe u uw vriendin kuste. Uw vader sloeg u en sloot u op in een kamer in jullie huis. Hij verzocht u om ermee te stoppen, zo niet zou u sterven. Uw moeder, die uw relatie met (E.) niet steunde, maar niettemin bezorgd om u was, beukte na 2 weken de deur in, zodat u kon ontsnappen. U ging naar het huis van (E.). Op een dag kwamen politieagenten naar het huis van (E.) en vroegen haar werkvrouw naar u en (E.). (E.) was er niet. U was wel thuis, maar de agenten zagen u niet. (E.) zei nadien dat dit ernstig was en daarom verlieten jullie haar huis. Aanvankelijk verbleven jullie in een hotel en daarna in het huis van een vriendin van (E.). Een halve maand later kwam (Er.), een man met wie (E.) zaken deed, (E.) opzoeken en zij vroeg hem om hulp om u naar het buitenland te laten reizen. Op 1 november 2009 verliet u met Eric Liberia. Op 2 november 2009 kwam u in België aan. De volgende dag vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen grote vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw relatie met (E.).

U verklaarde gedurende 2 jaar seksuele betrekkingen te hebben gehad met (E.) (gehoor CGVS, p. 10) en dit enkele maanden nadat u haar voor de eerste keer ontmoette (gehoor CGVS, p.12). Hieruit kan worden afgeleid dat u haar gedurende ruim 2 jaar heeft gekend, weliswaar met de nodige onderbrekingen, omdat zij volgens uw verklaringen regelmatig naar Nigeria terugkeerde (gehoor CGVS, p.10). In het licht van de toch wel aanzienlijke periode dat u haar heeft gekend en dicht bij haar stond is het opmerkelijk dat u opvallend weinig over haar weet.

Wanneer u gevraagd werd naar haar naam, moest u in uw mobiele telefoon gaan kijken naar de precieze schrijfwijze ervan (gehoor CGVS, p.3). U was overigens niet in staat om haar volledige naam weer te geven. Aanvankelijk zei u haar familienaam niet te kennen (gehoor CGVS, p.3) en toen het u later tijdens het gehoor nog eens werd gevraagd kwam u niet verder dan 'Odu...' (gehoor CGVS, p.12). U kon verder niet preciseren wanneer in 2007 u haar voor het eerst ontmoette (gehoor CGVS, p.11). U weet dat ze betrokken was in 'business', maar u bleek niet te weten welke 'business' (gehoor CGVS, p.8 en 13). U bleek verder niet te weten of haar ouders afwisten van (E.)'s lesbische geaardheid (gehoor CGVS, p. 11). Evenmin kon u antwoorden op de vraag of (E.) ooit een relatie of relaties had gehad met mannen (gehoor CGVS, p.13) en of zij kinderen heeft (gehoor CGVS, p.14). U bleek ook niet te weten of zij bij u wilde blijven (gehoor CGVS, p.14). Gevraagd of ze andere vriendinnen had in de periode dat ze u kende, bleef u andermaal het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p.14). Hoewel u verklaarde dat (E.) – net als u – door de politie werd gezocht (gehoor CGVS, p.7) kon u niet antwoorden op de vraag waarom (E.) niet vertrok uit Liberia (gehoor CGVS, p.9). U wist evenmin of zij ooit problemen had omwille van haar lesbische geaardheid (gehoor CGVS, p.15).

Bijzonder opmerkelijk is ook dat u verklaarde dat u sinds uw laatste telefoongesprek dat u in december 2009 vanuit België met haar had geen contact meer heeft met (E.) (gehoor CGVS, p.15), terwijl men toch zou verwachten dat zij contact zou houden, gezien jullie speciale band en vermits zij uw vertrek naar Europa heeft geregeld (gehoor CGVS, p.8-9).

Verder kan worden opgemerkt dat het om diverse redenen uiterst bevreemdend is dat u uitgerekend een seksuele relatie met een vrouw aanging uit louter materiële overwegingen.

U verklaarde een seksuele relatie gehad te hebben met (E.), maar uit uw verklaringen blijkt dat u dit deed onder druk van de omstandigheden. U verklaarde uitdrukkelijk niet lesbisch geaard te zijn (gehoor CGVS, p.14), maar u verklaarde geld nodig te hebben en niet anders te kunnen (gehoor CGVS, p.10). U ontkende bovendien uitdrukkelijk door (E.) gedwongen te zijn tot seks; u stelde dat wanneer u geen seks met haar wilde hebben, u het niet deed (gehoor CGVS, p.10). U stelde daarenboven een man te verkiezen om voor u te zorgen (gehoor CGVS, p.10) en voordien ook heel veel mannelijke vriendjes te hebben gehad (gehoor CGVS, p.10), met wie u een nogal gelijkaardige relatie had als met (E.), omdat u in ruil voor seks ook iets van hen kreeg (gehoor CGVS, p.11). Uit hetgeen voorafgaat dient besloten te worden dat het hebben van homoseksuele betrekkingen met deze Nigeriaanse vrouw in uw geval zeker niet geïnspireerd werd door of een gevolg was van uw homoseksuele geaardheid.

In het licht van uw bewering dat uw vader u reeds uit het huis had gezet nadat u ongewenst zwanger was geworden na het hebben van een heteroseksuele relatie – en dat u bijgevolg vrijwel zeker

wist dat hij slecht zou reageren op uw relatie met (E.) -, dat u zich bewust was van het feit dat het hebben van een lesbische relatie strafbaar was (gehoor CGVS, p.15) en dat u zich bijzonder slecht voelde (gehoor CGVS, p.10) en het zelfs obscen en verachtelijk vond om seks te hebben met een vrouw (gehoor CGVS, p.12) is het des te bevreemdend dat u een homoseksuele relatie met (E.) aanging, temeer omdat dit voor u volstrekt geen noodzaak was, vermits u niet lesbisch geaard bent.

Uit al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een (homo)seksuele relatie heeft gehad met (E.). Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u hieraan verbonden vervolgingsfeiten. U heeft aldus niet aangetoond dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u voorgelegde attest van Dr. (V.) van het Jan Yperman Ziekenhuis in Ieper bewijst uw ziekenhuisopname en geeft weer welke medicatie voor deze ingreep werd gebruikt, alsook de medicatie die u na de ingreep kreeg voorgeschreven, maar in dit attest wordt niet gepreciseerd welke ingreep u onderging, laat staan of er een verband is tussen deze ingreep en uw asielrelaas.

U legde geen documenten voor om uw identiteit, uw reisweg of uw asielrelaas te ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster duidt "**De Belgische Staat**, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, waarvan de kantoren gevestigd zijn te 1000 Brussel, Wetstraat 51" aan als tegenpartij.

2.2. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter, over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, kan derhalve niet als verwerende partij worden aangeduid. Verzoekster maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster gaat in het feitenrelaas zoals uiteengezet in het verzoekschrift in op een aantal motieven van de bestreden beslissing.

Zo stelt zij dat zij over (E.), de vrouw waarmee zij een seksuele relatie onderhield, weinig wist omdat deze haar weinig vertelde. Verzoekster vermoedt dat dit te wijten is aan het feit dat (E.) vreesde dat deze kennis haarzelf of verzoekster in gevaar zou kunnen brengen. Zij wenste (E.) niet weg te jagen door te veel vragen te stellen omdat zij financiële hulp nodig had.

Verzoekster kon voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de volledige naam van (E.) niet geven. Zij stelt dat zij de familienaam van (E.), Adywalgbo, wel kent maar niet durfde vermelden omdat zij de schrijfwijze niet kende en vreesde dat het vermelden van een foutieve schrijfwijze haar kwalijk zou worden genomen. Zij voelde aan dat de ambtenaar bij het CGVS nerveus werd omdat zij er niet in slaagde de naam juist te spellen.

Nadat de politieagenten bij (E.) thuis kwamen en zij in het huis van een vriendin van (E.) verbleven besloot (E.) niet langer in Monrovia te blijven. Zij liet verzoekster weten dat zij niet langer zaken kon doen in Liberia en wenste haar niet mee te nemen naar Nigeria. Opnieuw gaf zij geen verdere uitleg. Over de persoon die haar hielp te vluchten, ontving verzoekster geen verdere informatie.

Verzoekster zet nog uiteen dat deze persoon haar na aankomst in België vroeg om hem al haar identiteitsdocumenten te geven. Hij zei dat het beter was deze te vernietigen omdat zij anders zou worden teruggestuurd. Verzoekster geloofde dit en heeft al haar documenten afgegeven.

3.1.2. Verzoekster betoogt dat het CGVS als bestuur verplicht is de algemene principes van het administratief recht te respecteren. Meerbepaald dient het de beslissing zorgvuldig voor te bereiden, te baseren op een correcte feitenvinding, zich voldoende te informeren en een redelijke beslissing te nemen. Gelet op het feitenrelaas kon het CGVS niet beslissen om verzoekster niet te erkennen als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 en artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève *juncto* artikel 2.2. van “het Protocol van 1976”. Minstens is artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden. Het CGVS heeft een “*manifeste appreciatiefout gemaakt, die de motivatie van de beslissing aantast*”.

Verzoekster voert aan dat de interviewtechnieken en het tijdsbestek waarin het interview bij het CGVS plaatsvond niet geschikt waren om haar voldoende vertrouwen te geven om rustig haar relaas te reconstrueren. Door haar verleden heeft zij wantrouwen ten opzichte van elke overheid zodat zij angst heeft om ‘foute’ dingen te zeggen, namen verkeerd te spellen, etc. Zij heeft voorts niet de kans gehad vertrouwen te krijgen in de Belgische overheid nu zij na haar aankomst bijna een maand lang geen onderdak kreeg van Fedasil. Zij moest de nacht doorbrengen op straat en dergelijke feiten zijn, zeker voor een alleenstaande jonge vrouw, traumatiserend. Dit alles maakt dat verzoekster geïntimideerd is wanneer zij verklaringen moet afleggen. Zij schaamt zich bovendien voor haar verleden.

Volgens verzoekster zijn de ‘onvolledigheden’ in haar relaas niet van aard om het hele verhaal te ondermijnen. Bovendien spreekt het CGVS zich slechts uit over de waarschijnlijkheid van haar lesbische relatie zonder in te gaan op de eerdere vervolgingen, met name de doodsb bedreiging en verwonding door haar vader na haar zwangerschap in 2005. Deze feiten worden niet in twijfel getrokken. Uit het feitenrelaas blijkt dat de feiten inzake de relatie met (E.) voldoende samenhangend en onderlegd zijn. Bovendien is het begrijpelijk dat verzoekster weinig feiten kon geven. (E.) wenste haar identiteit zoveel mogelijk geheim te houden en verzoekster durfde hun relatie niet in het gevaar te brengen.

Het is niet bevreemdend dat verzoekster een relatie aanging met een vrouw. Zij had een miskraam gehad en droeg littekens. Zij had een afkeer van mannen en vreesde dat geen man geïnteresseerd zou zijn of zou willen helpen indien zij hem geen kinderen zou kunnen geven. Haar vrees voor vervolging en geaardheid wogen niet op tegen de broodnodige financiële ondersteuning en zorg van (E.).

Verzoekster herhaalt dat de feiten voorafgaand aan haar homoseksuele relatie in acht moeten worden genomen. Haar vader had haar reeds levensgevaarlijk gewond en familie, burens, vrienden, een arts noch de overheid hebben haar geholpen. Zij mocht wel terug naar huis maar zonder financiële steun van haar gezin en in voortdurende vrees voor haar vader.

Betreffende het gebrek aan bewijs van identiteit is verzoekster er na maanden proberen in geslaagd via haar moeder identiteitsdocumenten te verzamelen. Zij legt bij het verzoekschrift kopieën neer van haar diploma middelbaar onderwijs en van een bewijs van vervolmaking van haar rijlessen, alsmede van een ‘notary certificate’ bij deze stukken.

Verzoekster geeft een uiteenzetting aangaande het statuut van vluchteling. Uit het feitenrelaas blijkt dat zij omwille van haar lesbische relatie werd opgesloten en bedreigd. De politie trachtte haar op te sporen nadat haar vader haar aangaf. Uit internationaal onderzoek blijkt dat homoseksualiteit in Liberia taboe is. Er zijn geen organisaties die homoseksuelen bijstaan en homoseksualiteit is strafbaar bij wet. Verzoekster verwijst naar de algemene informatie die bij het verzoekschrift wordt gevoegd. Zij werd door haar vader mishandeld op jonge leeftijd, hetgeen door niemand werd bestraft en in het kader waarvan zij niet de correcte medische verzorging kreeg.

Verzoekster heeft geen intern vluchtalternatief. Voor een ‘mogelijks’ onvruchtbare, alleenstaande, jonge vrouw zonder financiële middelen is het onmogelijk en gevaarlijk om elders in Liberia een nieuw leven te beginnen. Op grond van dit alles moet de vluchtelingenstatus worden verleend.

Minstens bestaat een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster kampt nog met de fysieke en mentale gevolgen van de mishandelingen door haar vader. Zij heeft een zwakke gezondheid en het is niet uitgesloten dat zij nieuwe operaties moet ondergaan. De toestand van de gezondheidszorg in Liberia laat niet toe dat zij de juiste opvolging zal krijgen, ter staving waarvan zij verwijst naar algemene informatie die wordt neergelegd met het verzoekschrift. Uit het medische attest blijkt voorts dat verzoekster problemen zou kunnen ondervinden om op natuurlijke wijze zwanger te worden. IVF zal in Liberia haast onmogelijk en onbetaalbaar zijn. Verzoekster zal haar kinderwens daar dus niet in vervulling zien gaan. Indien zij daar zwanger zou geraken zou dit haar gezondheid in gevaar brengen.

3.1.3. Ter terechtzitting brengt verzoekster de originelen bij van haar diploma middelbaar onderwijs, een aanbevelingsbrief uitgaande van haar middelbare school en haar bewijs van vervolmaking van rijlessen.

3.2.1. Daar waar verzoekster verwijst naar artikel 2.2. van *“het Protocol van 1976”* dient te worden opgemerkt dat zij nalaat te preciseren op welk Protocol zij doelt, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). De Raad dient een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster stelt dat geen rekening werd gehouden met haar problemen naar aanleiding van haar zwangerschap in 2005. Uit het feitenrelaas blijkt echter dat zij na haar problemen in 2005 nog gedurende verscheidene jaren in Liberia heeft verbleven zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat zij omwille van deze problemen het land heeft verlaten.

Verzoekster stelt haar land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van de problemen die zij kende ingevolge het hebben van een lesbische relatie. Redelijkerwijze kan in dit kader worden aangenomen dat zij coherente verklaringen zou afleggen omtrent haar seksuele geaardheid. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster hieromtrent tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. In de vragenlijst stelde zij eenduidig: *“Sinds 2 jaar ben ik nu samen met mijn vriendin, (En.), ik ben lesbisch”* (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS verklaarde zij echter dat dit niet haar normale gedrag was en dat zij werd gedwongen het te doen omdat zij geld nodig had. Voorts gaf zij aan dat zij liever een man zou willen. Gevraagd bij haar gevoelens wanneer zij seks had met een vrouw, antwoordde zij dat het slecht was en dat zij zich hierbij niet goed voelde. Tevens stelde zij dat zij veel vriendjes had in haar land van herkomst. Even verder verklaarde verzoekster omtrent de eerste maal dat zij seks had met haar vriendin: *“Ik deed mijn ogen dicht. Ik vond het nasty en dirty, maar ik deed het”*. Bovendien zou zij uitdrukkelijk tegen haar vriendin hebben gezegd dat zij niet lesbisch is. Even verder bevestigde zij nogmaals: *“Ik zou liever een relatie hebben met een man; ik ben niet lesbisch”* (administratief dossier, stuk 4, p.9-10, 12, 14-15). Dat verzoekster in de vragenlijst uitdrukkelijk aangaf

lesbisch te zijn terwijl zij dit bij het CGVS manifest ontkende doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verzoekster bleek voorts niet in staat om spontaan de voornaam te geven van de vrouw met wie zij gedurende twee jaar een lesbische (seksuele) relatie zou hebben gehad en legde hierover bovendien tegenstrijdige verklaringen af. In de vragenlijst stelde zij dat haar vriendin "(E.)" heette (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.2). Wanneer haar bij het CGVS werd gevraagd de naam van haar vriendin op te schrijven, bleek verzoekster hiertoe spontaan niet in staat doch diende zij deze naam op te zoeken in haar mobiele telefoon. Vervolgens schreef zij de naam neer als volgt: "(E.)" (administratief dossier stuk 4, p.3), hetgeen niet strookt met de naam zoals door haar verstrekt in de vragenlijst. Dit klemde nog des te meer daar verzoekster de volledige naam van haar vermeende vriendin niet bleek te kennen. Dat zij niet zou hebben geweten hoe deze te schrijven vormt hiervoor geen verklaring aangezien aan verzoekster niet werd gevraagd de naam neer te schrijven doch louter of zij deze kende. Op de vraag: "*Ken je haar volledige naam?*", antwoordde zij eenduidig: "*Neen*" en preciseerde zij geenszins dat zij deze wel kende doch niet kon neerschrijven (ibid.). Even verder werd nogmaals gevraagd of zij de volledige naam van (E.) kent, waarop zij antwoordde: "*(E.). Ik ken haar volledige naam niet; ze is Nigeriaanse en die namen zijn moeilijk. Iets met Odu...*" (ibid., p.12). Deze laatste verklaring kan bovendien niet worden gerijmd met de achternaam die verzoekster in onderhavig verzoekschrift toedicht aan haar vriendin, met name "*ADYWALGBO*" (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.3). Dat zij dermate bedenkelijke verklaringen aflegt omtrent de naam van de vrouw met wie zij beweert gedurende twee jaar een lesbische relatie te hebben onderhouden doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze relatie.

De geloofwaardigheid van verzoekster vermeende lesbische relatie wordt bovendien op manifeste wijze verder ondergraven doordat zij uiterst vage verklaringen aflegde omtrent haar beweerd partner en deze relatie. Zo kon zij in het geheel niet preciseren wanneer in 2007 zij (E.) zou hebben ontmoet. Voorts kon zij de namen van de ouders van (E.) niet geven. Evenmin kon zij antwoorden op de vraag of de ouders van (E.) wisten of hun dochter lesbisch was. Bovendien stelde verzoekster enerzijds dat (E.) was betrokken bij een 'business' doch kon zijn anderzijds dienaangaande niet de minste toelichting geven. Verzoekster wist bovendien niet of (E.) ooit één of meerdere relaties met mannen heeft gehad. Ook bleek zij niet te weten of (E.) kinderen had. Evenmin kon zij aangeven of (E.) voor haar reeds één of meerdere relaties had met andere vrouwen. Verzoekster wist voorts niet of (E.) andere vriendinnen had tijdens de periode dat zij haar kende. Of (E.), net als haar, problemen had omwille van haar lesbische geaardheid wist zij evenmin (administratief dossier, stuk 4, p.8-15). Verzoekster tracht de voormelde vaagheden ten onrechte te vergoelijken door te stellen dat (E.) dergelijke zaken 'vermoedelijk' niet meedeelde om zichzelf en verzoekster niet in het gevaar te brengen. Het is geenszins aannemelijk dat (E.) enerzijds wel een gedurende twee jaar een seksuele relatie zou onderhouden met verzoekster doch anderzijds haar in het ongewisse zou laten omtrent zulke elementaire en eenvoudige gegevens aangaande haar persoon. Gelet op verzoekster verklaring dat zij en (E.) gedurende twee jaar een seksuele relatie hadden kon van haar redelijkerwijze een meer gedegen kennis worden verwacht omtrent het voorgaande.

De ter terechtzitting neergelegde documenten inzake haar opleiding tonen aan dat verzoekster een gedegen opleiding heeft genoten, zodat haar door deze documenten aangetoonde intellectuele mogelijkheden niet te verzoenen zijn met de voormelde voorgehouden onwetendheden.

Verzoekster legt voorts incoherente verklaringen af aangaande het moment waarop haar vader haar en haar vriendin zou hebben betrapd. Bij het CGVS verklaarde zij dat haar vader hen betrapte op 9 april 2009 (administratief dossier, stuk 4, p.6), terwijl zij in het verzoekschrift beweert dat zij slechts werden betrapd eind april 2009 (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.3). Bovendien bleek zij niet in staat te preciseren in welk hotel zij en (E.) zouden zijn ondergedoken nadat de politie hen kwam zoeken bij (E.) thuis (administratief dossier, stuk 4, p.8).

Verzoekster brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor haar geloofwaardigheid, te meer daar zij hierover ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zo kwam zij bij de DVZ, gevraagd om haar reisgegevens te verstrekken, niet verder dan te stellen: "*Ik weet geen gegevens over de betaling of van de reis, mijn vriendin heeft alles geregeld*". Bij het CGVS bleek

zij niet in staat de volledige naam of de nationaliteit te geven van de persoon die haar hielp het land te ontvluchten en naar België begeleidde. Zij kon evenmin preciseren hoe deze het paspoort regelde waarmee zij zou hebben gereisd. Bovendien wist zij niet onder welke naam zij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 4, p.8-9, 13; stuk 12, verklaring, nr.33).

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas.

Wat betreft verzoeksters betoog dat de interviewtechnieken en het tijdsbestek waarin het interview plaatsvond bij het CGVS haar zouden hebben verhinderd haar relaas in vertrouwen te reconstrueren, dient te worden opgemerkt dat dit de hoger gedane vaststellingen niet kan verklaren. De wijze waarop een verhoor wordt geleid biedt op zich geen verklaring voor de gedane vaststellingen, noch voor het afleggen van tegenstrijdige of vage verklaringen of het niet vermelden van belangrijke incidenten die aanleiding gaven tot de vlucht uit het land van herkomst. Verzoekster laat bovendien na *in concreto* te onderbouwen dat of welke van haar verklaringen zouden zijn beïnvloed door de wijze waarop het gehoor werd afgenomen en preciseert evenmin op welke wijze haar verklaringen hierdoor zouden zijn beïnvloed. Het op louter algemene wijze poneren dat de gedane vaststellingen te wijten zouden zijn aan de wijze waarop het interview is geschied is geenszins dienstig om deze vaststellingen te ontkrachten.

Aangaande verzoeksters betoog dat zij wantrouwen koestert jegens elke overheid en niet de kans kreeg vertrouwen op te bouwen in de Belgische overheid merkt de Raad op dat het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land om bescherming te verkrijgen het vertrouwen in deze autoriteiten aantoont. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij de Belgische asielinstanties van meet af aan in vertrouwen neemt en dat zij van bij de aanvang van haar asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit reeds van bij het eerste interview en zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen. Van een asielzoekster mag worden verwacht dat zij in het kader van haar asielprocedure haar volledige medewerking verleent om de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om te oordelen over de asielaanvraag, toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek te voeren naar de gegrondheid van het asielrelaas en een beeld te krijgen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming.

De door verzoekster neergelegde documenten vermogen evenmin afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen.

Omtrent het diploma en de aanbevelingsbrief van de middelbare school, alsmede het bewijs van vervolmaking van haar rijlessen en het 'notary certificate' bij deze stukken (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 2; stuk 9), preciseert verzoekster, ondanks dat zij reeds bij het CGVS verklaarde nog in contact te staan met haar moeder en broer (administratief dossier, stuk 4, p.3), in het geheel niet waarom zij deze documenten niet eerder kon voorleggen of hoe zij deze documenten zou hebben bekomen. Deze bevatten tevens geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen inzake de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Uit de medische documenten die verzoekster bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 3 tot 5), en waarvan een aantal reeds bij het CGVS neergelegd (administratief dossier, stuk 15: documenten), kan geen causaal verband worden afgeleid tussen de ingreep die verzoekster in België onderging en haar beweerde asielmotieven in haar land van herkomst.

De overige bij het verzoekschrift gevoegde informatie (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 6 en 7) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Zulke algemene informatie is niet afdoende om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Zij dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het voormelde volstaat in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.4. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op haar gezondheidsproblemen en op algemene informatie aangaande de gezondheidszorg in Liberia. Tevens verwijst zij naar haar uitgesproken kinderwens. Verweerder repliceert, gelet op het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet omtrent artikel 9ter, met recht dat deze problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat verzoekster zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Voor het overige voert verzoekster ter ondersteuning van haar vraag om subsidiaire bescherming geen andere elementen aan dan degene aan de grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de sub 3.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas toont zij, de overige elementen van het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS